

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (III)

1. Cum ne colonizează mafia care a uzurpat statul român

1.2 Camuflarea operației, în numele protejării intimității

Domnul Ion Coja - și alții - au lansat semnale de alarmă privind acordarea masivă (dar discretă - pină la secretă) a cetățeniei române (urmașilor) unor evrei plecați benevol din România după 1944 - manevră care ar face parte (se tem unii) dintr-un proiect de recolonizare ilicită; reluindu-se astfel, după decenii, operația „palestinizării” noastre, întreruptă un timp de nevoile creării și consolidării statului Israel. I s-a răspuns că aberează, fără însă ca chestiunea să fie lămurită cumva, de cineva. Subiect tabu. Cîteva fisuri, apărind anonim, și tabele la care ar trebui verificată pertinența/exhaustivitatea (vezi „Persoane de origine evreiasca care au (re) dobândit, la cerere, cetățenia română în ultimii ani”, badpolitics.ro/, 2011.

Am încercat să cercetez această problemă, nodală pentru integritatea membranei naționale, explorînd spațiul informațiilor accesibile online și constatînd o suspectă obscuritate, care indică un substrat cavernos. Mafia de la vîrf face speculă cu înțetăjeni masive, acoperindu-și manevrele/urmele, pentru ca operația de potențială (re)colonizare să nu poată fi observată de public. Public docil care, de altfel, nu pare interesat de subiect... ori pentru că noțiunea de țară și-a pierdut sensul (ce-i pasă călătorului român prin lume/viață cine mai trece prin gara românească?) ori pentru că s-a instalat frica de a fi incriminat ca xenofob... pentru că stînjenești pîtrunderea musafirilor puterii.

Studiînd evoluția legii cetățeniei (și a prevederilor conexe), aparent tumultuoasă dar perfect convergentă spre țintă, dincolo de cohorta de modificări (care ar fi impus o nouă republicare pentru a reflecta efectul numeroaselor „actualizări), constăți două tendințe consecutive: de a deschide tot mai larg porțile anumitor imigrări (vezi capitolul anterior) și de a ascunde porțile lor, îngreunînd sau blocînd accesul public la informațiile corespunzătoare (liste de cereri și liste de aprobări).

Am tratat primul aspect în capitolul anterior. Am văzut că startul mașinațiunilor a fost făcut prin LEGEA nr. 21/1991 (a cetățeniei române), care a înlocuit legea nr. 24/1971, eliminînd prevederea (piedică) esențială: obținerea cetățeniei române pierdute se putea face numai prin repatriere. Se introducea posibilitatea de „redobîndire”, termenul fiind folosit ca aluzie la un temei moral de scutire de condiția repatrierii (sau a stagiului prealabil de locuire în țară), ca să se poată pretinde că națiunea primește în sînul ei doar pe cel care „*b) dovedește, prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român, nu întreprinde sau sprijină acțiuni împotriva ordinii de drept sau a securității naționale și declară că nici în trecut nu a întreprins asemenea acțiuni; [...]* e) este cunoscut cu o bună comportare și nu a fost condamnat în țară sau în străinătate pentru o infracțiune care îl face nedemn de a fi cetățean român”*. Formulări ambigue/obscure, pregătînd interpretări speculative și tratamente preferențiale, care să răstoarne pozițiile reale, așa cum s-a întîmplat și în interbelic: loialitatea față de poporul român invadat sau statul său apacarat de intruși justificînd decimarea apărătorilor/anticorpilor neamului românesc, declarații de colaboraționiști... un pericol pentru securitatea națională. Cît despre filtrul „condamnărilor”, ștergînd cu buretele sentințele ce pedepseau activitatea trădătoare a ilegalistilor comuniști, profitînd de nejudicarea jefuitorilor/asupritorilor poporului român, singurii criminalii rămîn... Vișinescu și Fecior! Nedemni de calitatea de român fiind... cei hotărîți de Tribunalul Poporului. Sau, mă rog, am putea adăuga la indezirabili, conform justiției susținută ca reper de gruparera lui Florian... lista evreilor condamnați de comuniști pentru sionism.*

Să ne ocupăm acum de al doilea aspect. Trecînd peste confuzia privind ce trebuia de fapt verificat, să intrăm în problematica procedurală.

Legea din 1991 stabilea următorul cadru pentru verificarea admisibilității:

„Art. 12. - *Acordarea cetățeniei române, atît la cerere cît și în cazul repatrierii, se face la propunerea ministrului justiției, prin hotărîre a Guvernului, care se publică în Monitorul Oficial al României.*

Art. 13. - *Cererea de acordare a cetățeniei române se face personal sau prin mandat cu procură specială și autentică și va fi însoțită de acte care dovedesc îndeplinirea condițiilor prevăzute la prezenta lege.*

Art. 14. - *Cererea de acordare a cetățeniei române se adresează comisiei pentru constatarea condițiilor de acordare a cetățeniei, care funcționează pe lîngă Ministerul Justiției.*

Comisia, formată din 5 magistrați de la Tribunalul municipiului București, este desemnată, pe o perioadă de patru ani, de către președintele acestei instanțe.[...]

Art. 15. - *Comisia dispune, pe cheltuiala petiționarului, publicarea în extras a cererii de acordare a cetățeniei în Monitorul Oficial al României. Examinarea cererii de către comisie se va putea face numai după trecerea a 30 de zile de la data publicării acesteia.*

Art. 16. - *În vederea soluționării cererii, comisia poate dispune: a) completarea actelor, precum și orice explicații din partea petiționarului; b) solicitarea de relații de la orice autorități; c) citarea oricărei persoane care ar putea da informații folositoare.*

Art. 17. - *Autoritățile publice, care dețin date sau informații din care rezultă că solicitantul nu întrunește condițiile legale pentru acordarea cetățeniei, sînt obligate să le comunice comisiei. Orice persoană poate face întîmpinare la comisia prevăzută la art. 14, cu privire la cererea de obținere a cetățeniei, în cazul prevăzut la alin. 1.*

Art. 18. - *După examinarea cererii, comisia va întocmi un raport pe care-l va înainta, împreună cu cererea de acordare a cetățeniei, ministrului justiției [...]*

Art. 19. - *Pe baza raportului comisiei, ministrul justiției va prezenta Guvernului proiectul de hotărîre pentru acordarea cetățeniei. În cazul în care nu sînt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru acordarea cetățeniei, pe baza raportului comisiei, ministrul justiției va comunica aceasta petiționarului.*

Art. 20. - *Persoana căreia i se acordă cetățenia română potrivit art. 8 alin. 1 și 3 și art. 9 depune, în termen de 6 luni, în fața ministrului justiției sau a subsecretarului de stat delegat anume în acest scop, jurămîntul de credință față de România.[...]*”.

Va să zică, hotărîri guvernamentale, după publicarea cererilor în Monitorul Oficial, lăsînd publicului timp de luare la cunoștință și reacție (împotriva împămîntenirii nejustificate a cuiva, sau a unei categorii oportune de musafiri, sau a unei adevărate invazii), urmată de analiză calificată și de publicarea aprobărilor, ca hotărîri guvernamentale. Un cadru firesc pentru o abordare democratică, cu oarecare grijă față de suveranitatea reală a poporului, măcar în problema primirii altora în cetate.

Este expresiv (pentru direcția evoluției politice) să urmărim modul în care modificările legii au trădat acest spirit, pentru ca populația să nu se mai poată opune nîcicum invaziei, încetățenirea rămînînd la cheremul uzurpatorilor statului, protejați de priviri indiscrete.

Și asta în timp ce, în paralel, era întărită poziția pretendenților exteriori, așa cum am arătat prin citatele a, b, c din L. 542/2002, L70/2008, L 2/2013, la care adaug - pentru ilustrare - un exemplu și aici:

d. OUG 43/2003 - aprobată prin L. nr. 405/2003 (care mută articolele, art 12 devenind 11 etc.): „la art 18 (fost 19)[...] În cazul în care nu sînt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru acordarea ori redobîndirea cetățeniei, comisia, prin încheiere motivată, dispune respingerea cererii. Încheierea de respingere poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicarea acesteia. O nouă cerere de acordare a cetățeniei române se poate depune după 6 luni de la respingerea cererii anterioare.”)

Să presupunem că ar încerca cineva să conteste (pe ideea că loialitatea față de statul român nu e compatibilă cu ostilitatea/păgubirea poporului/neamului românilor) „restituirea” cetățeniei - unui (sau urmaș al unui) fost „illegalist” sau șef al securității/ partidului/ justiției/ administrației/ culturii; sau al unui

care a fost găsit ca așezat ilegal la recensămîntul din 1940; sau al unui escroc/îmbogățit parazită, expropriat în 1949; sau unuia dintre cei care pretînd compensații (excesive) de la actualul stat român; sau unuia care a participat la jaful Tranziției, sau care face presiuni/manevre politice împotriva intereselor românilor; sau cuiva care a participat la crime împotriva umanității, în Palestina etc. Cum să se arate nerespectarea condițiilor de comportament loial/corect, dacă identitatea pretendenților este ascunsă publicului - adică celor din rîndul cărora ar putea răsări o contestare?

În Hotărîrile Guvernamentale emise între 1991 și 2010, o înregistrare din listele anexe arăta astfel: „HOTĂRÂRE nr. 1246 din 5 august 2004 [...] 2. Aharon Han, fiul lui Aron Relu (n. la 17 ianuarie 1949 în localitatea Iași) și Paulina (n. la 3 aprilie 1947 în localitatea Iași), născut la 2 februarie 1979 în localitatea Naharya, Israel, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Naharya, str. Hamiasdim nr. 8”. Erorile materiale fiind corectate prin rectificări, și ele publicate în Monitorul Oficial. Nu e suficient pentru o identificare fără dubii (de către cineva fără acces la baze de date de stare civilă - să notăm că acesta a fost blocat prin legea arhivelor) dar este totuși o informație utilă unui reperaj prealabil, urmat de verificări.

Următorul pas se face prin OUG nr. 87/2007, aprobată prin L. nr.70/8.04.2008:

Art. 11 (fost12): „Aprobarea cererilor de acordare ori de redobîndire a cetățeniei române se face prin ordin al ministrului justiției, care apreciază, în acest sens, asupra propunerilor Comisiei pentru cetățenie” (scofînd guvernul din ecuație, se face primul pas către evitarea publicării cererilor în Monitorul Oficial).

Art. 12 [fost 13]: „Persoanele care au domiciliul sau reședința în străinătate pot depune cererea [...] la misiunile diplomatice sau oficiile consulare competente ale României. Cererile vor fi înaintate de îndată Comisiei pentru cetățenie (se ameliorează serviciul de înzestrare cu pașapoarte europene, fără complicații și răspunderi; dar mai e loc de îmbunătățiri...).

Art. 3 (fost 14, în formularea corectată prin L. 70): „[...]Comisia are activitate permanentă, este formată dintr-un președinte și 6 membri, personal de specialitate juridică asimilat magistraților din cadrul Ministerului Justiției, numiți prin ordin al ministrului justiției. **Lucrările Comisiei nu sînt publice** (iată ce a avut de adăugat L. 70 față de formularea inițială din OUG-ul aprobat!!), acestea se desfășoară în prezența a cel puțin 3 membri și sînt prezidate de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru desemnat de acesta.[...] (intîm, discret, eficace)...

Art. 14. (fost 15): [alineat 2] „Președintele Comisiei, prin rezoluție, stabilește termenul la care se va dezbate cererea de acordare sau redobîndire a cetățeniei, dispunând totodată:

a) publicarea, pe cheltuiala solicitantului, a extrasului cererii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a; b) solicitarea de relații de la orice autorități [este eliminată obligația lor de a reacționa] cu privire la îndeplinirea condițiilor de la art. 8 alin. 1 lit. b) și e). [alineat 3] **Orice persoană fizică sau juridică, privată sau publică, ce deține date sau informații cu privire la neîndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobîndirii cetățeniei de către persoanele ale căror cereri au fost publicate poate sesiza Comisia.** (diminuare a dreptului la „întîmpinare”) [alin.4] „La termenul stabilit în vederea dezbaterii cererii, Comisia verifică îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobîndirii cetățeniei, cu excepția condițiilor prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. f) și g). [alin.5] În cazul în care Comisia constată necesitatea audierii unor persoane care ar putea da informații utile în vederea soluționării cererii, dispune citarea acestora, stabilind un nou termen.[alineat 6] În cazul în care sînt întrunite condițiile pentru acordarea cetățeniei române, Comisia stabilește, într-un termen ce nu va depăși 6 luni, **programarea persoanei la interviul organizat pentru verificarea condițiilor** prevăzute de art. 8 alin. 1 lit. f) și g)”. (vezi comentariul de la art 18):

Articolul 15 (fost 16 - vezi mai sus): „se abrogă” (interviul și procedurile de verificare/ contestare sînt deplasate la art 14, de unde vor fi periate la pasul următor).

Art. 16 (fost 17, curățat de menționarea „întîmpinării” și îmbogățit cu invitația: „mai încercați o dată”) „[...]O nouă cerere de acordare sau de redobîndire a cetățeniei române se poate depune după un an de la respingerea cererii anterioare”

Art. 17 (fost 18 - raportarea, fără mari schimbări)

Art. 18 (fost 19) „Ministrul justiției, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege, emite în termen de 30 de zile calendaristice (precizarea introdusă prin L. 70... celeritatea își scoate colții) **ordinul de acordare sau de redobîndire a cetățeniei române, după caz. Ordinul de acordare sau de redobîndire a cetățeniei române se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor** prevăzute de lege, ministrul justiției respinge, prin ordin, cererea de acordare ori de redobîndire a cetățeniei. Ordinul ministrului justiției de respingere a cererii de acordare sau de redobîndire a cetățeniei se comunică solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire [...]” (Un pas subtil spre țintă. Publicarea în Monitorul Oficial este cerută explicit prin acest articol, pentru că ea nu mai derivă automat din regimul aplicabil Hotărîrilor Guvernamentale. Rămîne doar ca la următorul pas, cerința explicită de publicare să fie „uitată”, deci eliminată implicit, fără a se recurge la o abrogare a ei explicită, care ar fi sărit în ochi).

Art 19 (fost 20 - prestarea jurămîntului). După cum se vede, operația de discretizare nu e încă terminată, rămînînd de curățat rezidurile vechilor formulări, de finalizat mutațiile delicate. În munca aceasta se lucrează meticulos, incremental. Urgența fiind mare (cererea de pașapoarte europene explodînd) trebuie iute îndepărtate ultimile obstacole, prin legi emise incontinent. Ca atare, apare imediat O.U.G. nr.147/13.11.2008 - aprobat prin L. nr. 171/8.05.2009, în care găsim:

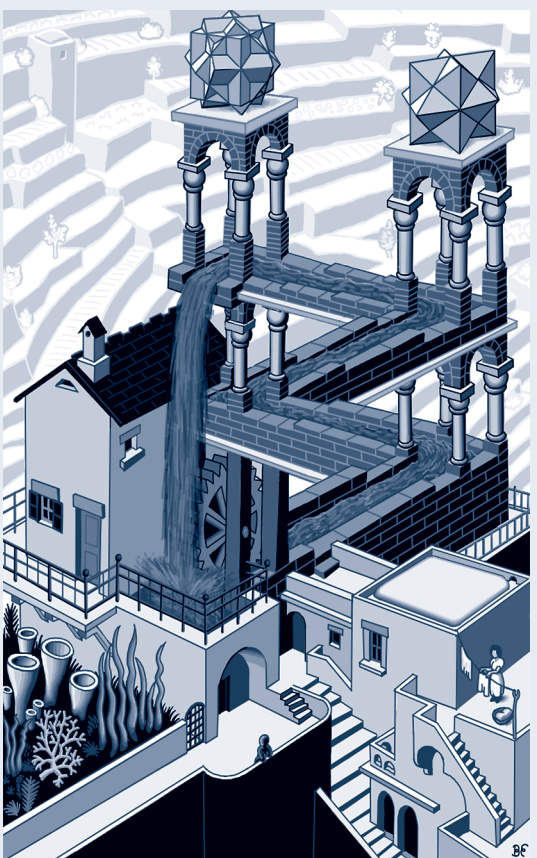
„7. La articolul 14, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:«**Președintele Comisiei, prin rezoluție, stabilește termenul la care se va dezbate cererea de acordare sau redobandire a cetățeniei, dispunand totodată solicitarea de relații de la orice autorități cu privire la îndeplinirea condițiilor** prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b) si e)»”. (STOP. Comparați cu art. 14 introdus prin L. 70/8.04.2008 - vezi mai sus, ca să vedeți ce a dispărut. **GATA cu publicarea cererilor în Monitorul Oficial!** După ce a fost scoasă din regimul hotărîrilor guvermentale și a filfrit cîteva luni într-un articol renumerotat/re-formulat (ca să nu-l mai poată urmări nimeni)... Hocus-pocus, aproape fără urme (cine se irosește să facă ce fac eu aici, dacă nu e zădărit de modul perfid în care sînt executate comenzile/potlogăriile juridice?). Cine mai e capabil să sesizeze cum se dă lovitura? **Parlamentarii, sigur nu!**).

„8. La articolul 14, alineatul 3 se abrogă”. (STOP. Vedeți mai sus ce se abrogă. Gata și cu posibilitatea de a interveni a „populimii” (nu pot evita licența, aici). Simplu, dintr-un condei, a dispărut menționarea explicită a ceea ce asigura un oarecare spirit democratic legii, deci legitimitatea ei! Suveranitatea poporului (vezi art. 2.1 din constituție) a fost șterpelită de un grup, care o exercită contra lui, ca „reprezentant” al său. Iată ce lege a funcționării statale nu descoperă nici mort sociologiei/politologiei de serviciu...)

Dar treaba nu e gata. Guvernul și parlamentul lucrează febril, emițînd O.U.G. nr. 36/15.04.2009, în care sînt făcute inițial mici corecții... corectate radical de legea de aprobare nr. 354/12.11.2009:

(reformulată prin L. 354) „[...] **Lucrările Comisiei nu sînt publice, acestea se desfășoară în prezența a cel puțin 3 membri și sînt prezidate de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru desemnat de acesta**” (Începînd cu 7.12.2007, conform noilor prevederi, publicarea listelor ca Hotărîri Guvernamentale a fost progresiv înlocuită - pină la 25.11.2008 procedurile au mers paralel - cu Ordine ale Ministerului Justiției. Din ianuarie 2009, MJ a fost reorganizat ca MJLI. Acesta a emis Ordinele de încetățenire pînă în noiembrie 2009, folosînd același format în listele anexate; de exemplu, în Ordinul 746/C din 13 martie 2008: „3. *Aizic Heni, fiica lui Copel Șmil și Debora, născută la data de 14 februarie 1950 în localitatea Iași, județul Iași, România, cu domiciliul în Israel, Haifa, str. Șalit nr. 9. (2587/2007)*”.

„4. După articolul 14 (din care nimeni nu mai poate ști ce a rămas...) se introduce un nou articol, articolul 14¹, cu următorul cuprins:«Art. 14¹. [...] Președintele Comisiei pentru cetățenie, prin rezoluție, dispune: a) solicitarea de relații de la orice autorități cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b) și e); b) completarea dosarului, în termen de cel mult două luni de la primirea solicitării secretariatului tehnic al Comisiei de către petent, în cazul în care se constată lipsa unor documente necesare soluționării cererii, sub sancțiunea respingerii cererii ca nesuștinută; c) fixarea termenului la care Comisia va verifica îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobîndirii cetățeniei române potrivit art. 10¹, termen care nu va depăși 5 luni de la data înregistrării cererii (Se

apasă pe accelerație, scoțînd frîna din funcție!).

5. (adăugat prin legea 354) **Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins: «Articolul 18. Ministrul justiției și libertăților cetățenești, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege, emite de îndată ordinul de acordare sau de redobîndire a cetățeniei române, după caz. Ordinul de acordare sau de redobîndire a cetățeniei române se comunică solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, de îndată, de la data emiterii ordinului. [...]** **Ordinul de respingere a cererii de acordare sau redobîndire a cetățeniei române poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ. Hotărîrea curții de apel este definitivă și poate fi supusă recursului la secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție**” (Un ultim STOP, pentru a compara cu forma anterioară a art. 18. GATA și cu menționarea explicită a obligației publicării aprobărilor/respingerilor. Și cum publicarea în Monitorul Oficial asigurată de regimul Hotărîrilor Guvernamentale fusese evitată într-un pas precedent (trecerea de la HG-uri la Ordine M.J.), mai rămînea în cale doar al treilea sediu al acestei obligații: spiritul însuși (inițial transpus limpede și în text) al legii - pe care au deturnat-o progresiv toate aceste modificări, despuînd poporul de suveranitate prin uzurparea statului sub care a fost capturat.

O dată acoperit spatele „Autorității Naționale pentru Cetățenie” (însărcinată cu lucrarea...) se dă drumul la O.U.G. nr. 5/2010 - aprobat prin L. nr.112/2010 - stabilind modul de funcționare al ANC (vezi la <http://legislatie.just.ro> și regulamentul aprobat prin OUG 745/C din 27.02.2014) texte în care nu se mai regăsesc nicaieri prevederi privind accesul publicului (fără a fi interzis explicit!). Poporul român suveran a dispărut complet din schemă. După cîrpirea convenabilă a legii cetățeniei, cînd motorul colonizării a început să duie, românii nu au mai putut monitoriza un proces vital pentru destinul lor. Este clar rolul noii oficine, de roțiță executivă a unui angrenaj administrativ local/internațional, guvernat, nu de interesele plătitorilor de salarii pentru paraziții din birouri... ci de prioritatea securității datelor „clasificate” și... sănătății muncii lor. E stres mare să nu afle lumea ce înviți... **Noua viziune privind protecția datelor personale era simplă: numai puterea are acces la ele.** „Clasificarea” se referă de fapt la indivizi: cei de sus (peste lege) sau de jos (sub ea). Confrunțați: „9. comunică, la cerere, **autorităților administrației publice centrale** datele referitoare la persoanele care au dobândit, au redobândit sau au pierdut cetățenia română, potrivit legii” și „8. colaborează cu **autorități ale administrației publice centrale și cu instituții internaționale** cu atribuții în domeniul cetățeniei, fiind abilitată să încheie protocoale de colaborare” cu „11. **informează cu caracter general publicul** cu privire la drepturile cetățenilor români, inclusiv cele care decurg din calitatea de cetățean european”. Nici departamentul de relații publice, conform acestor regulamente, nu are menirea de a informa românii despre cine e plantat peste ei în România, sau cine e ineztrast cu pașapoarte europene (putînd oricînd veni „acasă” sau vota de la distanță, ca să schimbe viața celor prinși înăuntru).

(continuare în pagina 12)

